

ဝိတုလဝဏ်

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ

အခန်း (၁)

စည်ကားလွန်းသော အသုဘ တစ်ခု....လိုက်ပို့ကြတဲ့ လူတွေက ခန်း
မကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်နှက်နေသည်။ ။

ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်ထားသော အလောင်းဘေးနားတွင် ဝိုင်းပတ်ကာ
ငိုယိုတမ်းတနေကြသော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေ....

ပြီးတော့...

လင်ယောက်ျား သေဆုံးခဲ့ရသည့်အတွက် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ကြေ
ကွဲနေခဲ့ရသော မမမာယာ....

"ကိုကိုရယ်မာယာ့ကို တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ ထားခဲ့ရ
တာလဲ၊ ကိုကို မာယာ့ကို ဘာလို့ စွန့်ခွာသွားခဲ့တာလဲ၊ မာယာ့အပေါ်
တာဝန်ကျေလွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ လူ့လောကကြီးထဲက
ထွက်ခွာသွားစေဖို့ အကြောင်းတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ"

မမမာယာ အသံတွေက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

ကြေကွဲစွာ ငိုရှိုက်နေ၏။

တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါနေသော မမမာယာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ဘယ်
လောက်ထိ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေကြောင်း သိသာသည်။ ။

"ကိုကို"

"ကိုကိုရယ်...မာယာ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ၊ ဒီလောက်ထိ ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မာယာ ဘာလို့ လာပြီး ရင်ဆိုင်နေရတာလဲ"

မမမာယာသည် ချောမောလှပ၍ ငယ်ရွယ်သော မိန်းမတစ်ယောက် သာ ဖြစ်သည်။

သူမနှင့်...

အသက်မကွာလှ...

နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ကွာမည်။

ကိုကိုလှနှင့် လက်ထပ်တာ သုံးနှစ်အတွင်း သားသမီးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကားခဲ့ပေ။

သူမသိရသလောက်....

ကိုကိုလှနှင့် မမမာယာတို့ အိမ်ထောင်ရေးက အလွန်သာယာ ချမ်းမြေ့ခဲ့သော အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းလှသော မာယာ့ကို သူမ အားကျခဲ့ရ၏။

ကိုကိုက ယောက်ျားကောင်း ပီသလွန်းသည်။

မမမာယာကိုလည်း ချစ်၏။

အလိုလိုက်သည်။

စီးပွားရှာကောင်း၏။

မမမာယာ ဘဝတွင် လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေခဲ့သည်။

ကိုကို...

ချစ်တတ်တဲ့ ကိုကို...

မမမာယာ ဆန္ဒတွေ အားလုံးကို ကိုကိုလှက ဖြည့်စွမ်းပေးနေတတ်သည်။ ။

အလှအပ ကြိုက်သော မမ....

အပျော်အပါး မက်သော မမ....

အသုံးအဖြုန်းကြီးသော မမ...

အိမ်ရှင်မကောင်း မဝိသသော မမ ဆန္ဒတွေ အပြုအမူတွေအားလုံးကို ကိုကိုလှက ကန့်ကွက်တားဆီး ဆန့်ကျင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း ကင်းသည်။ ။

ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တတ်လေ့ ရှိသည်။ ။

"မာယာ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ကိုကို စိတ်ချမ်းသာတယ်။ မင်းအတွက် အရာအားလုံး ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တယ်။ မာယာ စိတ်လွတ်လပ် ပေါ့ပါးနေတာမျိုး ကိုကို လိုလားတယ်"

ကိုကိုလှနှင့် မမမာယာတို့ က သီးသန့်ခွဲ၍ ခြံနှင့် တိုက်နှင့် ခမ်းနားစွာ နေကြသည်။ ။

စီးပွားရှာတတ်သော ကိုကိုလှသည် မမဘက်မှ ရမည့် အမွေပစ္စည်းများကို ဘယ်တော့မှ မမျှော်ကိုးခဲ့။

ယောက္ခမ မိဘတွေကိုလည်း သိတတ်ခဲ့သည်။ ။

လိုလေသေးမရှိအောင် ထောက်ပံ့ကူညီပေးနေ၏။

ထိုကဲ့သို့သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် လူ့လောကကြီးထဲက စောစီးစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသည်။ ။

မမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမှာ ပဲ။

ဖြေမဆည်နိုင်အောင် နှမြောတမ်းတနေမှာ မလွဲပေ။

"ကိုကို...ကိုကိုရေ...မာယာ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ၊ ကိုကိုကို မီးသဂြိုဟ် စက်ထဲ မထည့်ကြပါနဲ့ ၊ ကိုကို ကျွန်မကို မထားခဲ့ပါနဲ့ "

မမမာယာ အော်သံက စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာသည် ။

အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ရန် ခေါင်းထဲ ထည့်နေကြ၏။

မမမာယာအား သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ မမဆွေတို့ မမညိုတို့ က တတွတ် တွတ် ဖျောင်းဖျန်းချရင်း ပွေ့ဖက်ထားကြသည် ။

မာမိကလည်း ငိုနေ၏။

ဒက်ဒီကတော့ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည် ။

သူမလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းသားလေးများကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်ထားမိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ကိုကိုလှကို သူမ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လေးစား ချစ်ခင်မိသည် ။

သူမအပေါ်လည်း လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့ကူညီတတ်သူ ဖြစ်သည် ။

မမမာယာခေါ်သလိုပင် သူမက ကိုကိုလှအား ကိုကိုဟု ပဲ တရင်းတနှီး ခေါ်ခဲ့၏။

ဘယ်လို လူမျိုးအပေါ်မဆို ကူညီထောက်ပံ့တတ်သော ကိုကိုလှပါ...

"ကိုကိုရေ.... ကိုကို"

အလောင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"ကိုကိုရေ"

"ကိုကို"

မမမာယာ သတိလစ်သွားသည်။ ။

"မာယာ သမီး တရားနဲ့ ဖြေစမ်းကွယ်၊ သမီးကိုယ်သမီး ရောဂါ ဝေဒနာ ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။"

မာမိက သတိပေးသည်။ ။

သူကတော့ ရင်ထဲမှာ ဆို့နေ၍ ဘာမှ မပြောနိုင်။

ကိုကိုကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

"ကိုကိုရေ"

အလောင်းအား မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲသို့ ထည့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

"ကိုကို"

မမကိုတွဲ၍ ကားဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ ။

"သူတော်ကောင်းကြီးကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ လူ့လောကကြီးထဲကနေ ခေါ်ထုတ်သွားရတာလဲ"

မာမိ ညည်းညူသံ...

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ..ဒါ သူ့ကံကြမ္မာပဲပေါ့"

ဒက်ဒီက မာမိကို နှစ်သိမ့်စကားတွေနှင့် ပြောနေသည်။ ။

သူမတစ်ယောက်တည်း ငေါင်တွေစွာ ရပ်နေမိ၏။

ယခု သေဆုံးသွားသောသူသည် မမမာယာ၏ ခင်ပွန်းကိုကိုလှမဟုတ်ဘဲ သူမ၏ ခင်ပွန်း မောင်သာ ဖြစ်နေလျှင်..

သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက တင်းတင်းလေး စေ့သွားသည် ။

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တင်းမာ ခက်ထန်သွားရ၏။

နာကြည်းစွာဖြင့် သူမ နှလုံးသားတွေထဲမှာ နာကျင်သွားရသည် ။

သူမသည် အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည် ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရက်စက်စွာ အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျနေမှုတွေကို အင်အားမဲ့စွာ ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည် ။

မမမာယာ ယောက်ျားကိုကိုလှနေရာတွင် မောင်သာ ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ..

သူမ တွေးမိသွားသည် ။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မသေရတာလဲ...

လူ့လောကကြီးထဲကနေ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ခွာမသွားသေးတာလဲ..

ကိုကိုလှ ဘာဖြစ်လို့ သေဆုံးရတာလဲ...

ရှင်သေသင့်တာ...

မောင်...

ကျွန်မ ခင်ပွန်း..

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်ကမှ မောင်နှင့် သူမ တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြ

သည်။

မိဘတွေ စီစဉ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်...

သူမကိုယ်တိုင် ချစ်ခင် မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်ခဲ့သော ယောက်ျား ဖြစ်သည်။

မောင်နှင့် သူမ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပုံကလည်း ဘာမှ မဆန်းပေ။

သူမ စူပါမားကတ်တစ်ခုမှာ ဈေးသွားဝယ်ရင်း မောင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စူးစမ်းလေ့လာသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်မိကြသည်။

မကြာခဏ အကြည့်ချင်း ဆုံကြ၏။

ပစ္စည်းတွေဝယ်သည်။

သူမက တစ်ယောက်တည်း..

မောင်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း...

ပြီးတော့..

သူမ ကားဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း သွားတဲ့ အချိန်တွင် မောင်ကလည်း လမ်းမပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေသည်။

မောင် ကားမပါတာ သေချာ၏။

သူမ ကားပေါ်တက် စက်နှိုးပြီး ဘီးလိုမ့်သည် အထိ မောင်သည် လမ်းမပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေဆဲပင်။

ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဘီးလိုမ့်ပြီး မောင့်နောက် လိုက်နေမိသည်

သူမစိတ်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည် ။

မောင့်ကို စိတ်အဝင်စားကြီး ဝင်စားသွားခဲ့ရ၏။

လမ်းမပေါ်မှာ လျှောက်နေသော မောင့်အဖြစ်တွေကို မကြည့်ရက်
တော့.....

သူမ နှလုံးသားတွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည် ။

မောင့်ကို မီစေရန် သူမကားကို မောင့်အနားမှာ ရပ်ပစ်လိုက်သည် ။

"ဟင်"

မောင်က အံ့ဩစွာ ပြန်ကြည့်သည် ။

အနီးကပ်တွေ့မြင်ရတော့မှ မောင်သည် အလွန်ချောမောသော ယော
ကျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့သည် ။

အသားအရေက နုဖြူနေ၏။

နှုတ်ခမ်းသားတွေက နီစွေးနေ၏။

အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းမို့ မောင်သည် ငွေကြေးဥစ္စာ ချမ်းသာခြင်း
မရှိကြောင်း သိသာနေ၏။

"ဒီမှာ "

"ဗျာ"

"ရှင် ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"အမိ ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ပြန်ပို့ပေးမလို့ ပါ"

"ကောင်းသားပဲ"

မောင်က မငြင်း.....

သူမကားနှင့် မောင်လိုက်ခဲ့သည်။ ။

လူနေမှု အသင့်အတင့် ရှိသော ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုရဲ့ ထိပ်မှာ ကား
ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ဆင်းပါဦး ကိုယ်အအေးတိုက်ပါ့မယ်"

"အင်း"

သူမ ဆင်းခဲ့သည်။ ။

မောင်နှင့် တွေ့ဆုံနေရတဲ့ အချိန်တွေမှာ သူမ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေမိ
သလိုပင်။

ကျေနပ်မိနေသည်။ ။

အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်မိကြ၏။

"အမိ"

"ရှင်"

"မင်း နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ခင်စန္ဒီ"

"ကိုယ့်နာမည်က အာကာမောင်"

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မိတ်ဆက်စကားတွေ ပြောခဲ့ကြသည်

။

တစ်ခဏချင်းမှာ ပင် ခင်မင် ရင်းနှီးသွားကြတော့၏။

မောင့်မျက်နှာသည် မိန်းကလေးတွေ ရဲ့ စွဲမက်မှုရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိလွန်းနေသည် ကတော့ ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ ။

သူမကိုယ်တိုင်ပင် မောင့်အပေါ်မှာ စွဲလမ်းမြတ်နိုးမိသွား၏။

"ကိုယ်က ဆင်းရဲတယ်၊ မင်းအထင်ကြီးစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်မှ မိဘလည်း မရှိဘူး ၊ သူများ အိမ်မှာ ကပ်နေရတဲ့ ဘဝ"

မောင်က ပွင့်လင်းစွာ ပြောသည်။ ။

သူမ သဘောကျသွားမိ၏။

ရိုးသားပွင့်လင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်သွားမိသည်။ ။

ချောမောလှပသော မောင့်ရဲ့ ခန့်ညားတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို သူမ ငေးမောကြည့်နေမိသည် အထိပင် ဖြစ်၏။

"စန္ဒီ"

"ဟင်"

"ကိုယ့်ကို အထင်သေးသွားပြီလား"

"ဟင့်အင်း"

"ကိုယ့်ကို အထင်မသေးဘူး မဟုတ်လား"

"ကျွန်မက လူတွေကို အထင်မသေးတတ်ပါဘူး၊ အဆင့်အတန်းလည်း မခွဲခြားတတ်ပါဘူး"

"ကိုယ် မင်းကို လေးစားသွားပြီ စန္ဒီရယ်"

သူမဘဝတွင် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံဖူးခြင်း မရှိ

။

ဒက်ဒီနှင့် မမမာယာခင်ပွန်း ကိုကိုလှတို့ လောက်နှင့်ပဲ တရင်းတနှီး
နေခဲ့ဖူးသည်။

အာကာမောင်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဖူးစာဖက် ဖြစ်
နေ၍ လားမသိ။

မကြာခင်မှာ ပင် ...

ချစ်သူဘဝရောက်သွားရတော့၏။

မောင်နှင့် ကျွန်မ အလွန်အမင်း ချစ်ကြသော ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏

။

တစ်တွဲတွဲ...

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မောင့်ကို သူမပို၍ ပင် သနား ကြင်နာစွာ လို
လေသေးမရှိ ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့သည်။

အဝတ်အစား အပြင်အဆင် ကအစ သစ်လွင်တောက်ပစေခဲ့၏။

မောင့်ကို သူမကားနှင့် ကားမောင်းသင်ပေးခဲ့၏။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးငယ်ကို မိဘတွေကလည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုး
အလိုလိုက်အကြိုက် ဆောင်ပေးထားကြ၏။

သမီးပါးစပ်က တမ်းတလိုက်သည် နှင့် ဖြည့်စွမ်းပေးပြီးသား ဖြစ်သ
ည်။

မမမာယာက အိမ်ထောင်နှင့် သီးသန့်နေထိုင်သဖြင့် သူမ တစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်နေ၏။

မောင့်ကို လက်ထပ်မည်ဟု မာမို့ကို ဖွင့်ပြောသောအခါ

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် အထိတ်တလန့် ကြည့်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့...

တင်းမာမှုတော့မရှိ...

"ကောင်လေးက ဘာလုပ်လဲ၊ ဘယ်မှာ နေလဲ"

မာမီကမေးသည်။ ။

"သူက မချမ်းသာပါဘူး၊ မိဘတွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး၊ သူများ အိမ်မှာ ကပ်နေရတာပါ"

"ဟင်"

မာမီအမူအရာတွေက သိပ်ပြီး သဘောကျပုံ မရပေ။

မျက်နှာညိုသွားသည်။ ။

"ပညာကရော"

"ဟို...ဟို ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးပါဘူး မာမီ"

"ဘာ"

"သူ...သူ ကုန်တိုက် တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ ဟို ...ဟို"

မာမီအကြည့်တွေက သူမထံသို့ နားမလည်နိုင်စွာ ဆတ်ခနဲရောက်လာသည်။ ။

"သမီး ဒီသူငယ်ကို ဘာကြောင့် သဘောကျရတာလဲ"

သူမ....

ဘယ်လိုဖြေရမလဲ...

မောင့်ရုပ်ရည်ရူပကာကို ကျွန်မ နှစ်သက်မြတ်နိုးမိတာပါ။

ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေ တစ်ခုမှ မမက်မောနိုင်တော့...

မောင့်ကို ချစ်သည် ။

နှစ်သက် မြတ်နိုးမိသည် ။

"သမီး"

"ရှင်"

"လက်ထပ်ဖို့ အထိတော့ အတိအကျကြီး မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ ဦး စန္ဒီ

"

"သမီး ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ မာမီ"

"ဘာ"

"မောင့်ကို သမီး လက်ထပ်မယ် ၊ မောင်နဲ့ သမီး မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ ငွေ
တွေ ဂုဏ်တွေထက် မောင့်ကို သမီး နှလုံးသားထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာပြီး
ချစ်မိနေပြီ"

မာမီသည် သက်ပြင်းမောကြီးကို မောပမ်းတကြီး မှုတ်ထုတ်ပစ်သ
ည် ။

"သမီးဘက်က ဒီလောက်အထိပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီး ပြီလား"

"အင်း"

"မာမီတို့ ကတော့ သမီးကြီးလိုပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တင့်တ
င့်တယ်တယ် လက်ထပ်စေချင်တယ်"

"စန္ဒီကတော့ မောင်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်

ဘူး"

သူမ...

အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုမိသည်။ ။

သမီးအကြီး လက်ထပ်စဉ်က သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်ဖြစ်မှာ ကို မာမီတို့
က မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

"သမီး ချစ်သူ ကောင်လေးနဲ့ တွေ့မယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကို
ချစ်တော့လည်း မာမီတို့ အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောရတော့မှာ
ပေါ့ကွယ်"

သူမ၏ ဆန္ဒအရ အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုမှုကြောင့်ပင် မောင်နှင့်
သူမအား မိဘတွေက လက်ထပ်ပေးခဲ့ရတော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

"စန္ဒီ"

"ဟင် ဒက်ဒီ"

"သမီးလေး ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ သင်္ကြိုဟ်ပြီးပြီလေ၊ သွားကြစို့"

သူမ....

ခန်းမဆောင်ရဲ့ နံရံကိုမှီပြီး အတွေးလွန်နေမိရာမှ ဒက်ဒီအသံကြောင့် သူမ အသိတွေ ပြန်ဝင်လာရသည်။ ။

လူတွေပင် မရှိတော့....

မမမာယာပင် ကားပေါ်ရောက်နေသည်။ ။

အသုဘလိုက်ပို့ကြသော ဧည့်ပရိသတ်တွေလည်း ကားပေါ်ရောက်နေကြ၏။

"စန္ဒီ"

"ရှင်"

"သမီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုကိုလှ ဆုံးရတာ ဒက်ဒီတို့ အားလုံးလည်း ကြေကွဲရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကြီးရှေ့မှာ သိပ်ပြီး ကြေကွဲဟန် မပြရဲဘူး၊ သမီးကြီး ပိုပြီး ခံစားရမယ်"

ဒက်ဒီက ပြောနေသည်။ ။

ကိုကိုလှ သေဆုံးမှုအတွက် အားလုံးကြေကွဲထိခိုက်နေရ၏။

မောင်သာဆိုရင်ရော...

သူမတို့ ဘက်မှ ကြေကွဲထိခိုက်မည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ရှိမည်မထင်မိ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မောင်သည် သူမတို့ မိသားစုအပေါ် အလွန်အမင်း နှိပ်စက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"သမီး သွားကြစို့"

"ဟုတ်"

ဒက်ဒီလည်း သမီးငယ်အပေါ် အလွန်ပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်။ ။

အလိုလိုက်၏။

သမီး စိတ်ချမ်းသာမှုကို အစွမ်းကုန် ဖြည့်စွမ်းပေးတတ်သည်။ ။

သူမ ကားပေါ်ရောက်၏။

အသုဘကိစ္စတွင် မောင်မရှိနေပေ။

အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားသော မောင်သည် အခုလောက်ဆိုလျှင် အိပ်ခန်းထဲတွင် တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ။

မတွေ့ချင်ဘူး။

မောင်နှင့် ပတ်သက်တာတွေ တွေးမိတိုင်း သူမနှလုံးသားတွေထဲမှာ နာကြည်းကြေကွဲမှုတွေသာ လှိုက်ခုန်တက်လာသည်။ ။

မုန်းတီးနေမိ၏။

အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးသည်။ ။

တစ်ချိန်က ..

မောင့်ကို အလွန်အမင်း ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့မိ၏။

အခုတော့...

ကားတွေ ပြန်ထွက်ကြသည်။ ။

သူမတို့ အဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားပေမဲ့ နောက်တစ်ဖွဲ့ရဲ့ စီစီညံ့ညံ့ အသံတွေ
က ရေဝေးသသာန်တွင် ဆူညံစွာ ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။

လူတိုင်းကတော့ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း အသိုင်းအဝိုင်းတွေ သေဆုံး
လျှင် နှမြောတသ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲစမြဲပါပဲ။

သူမသာ....

အာကာမောင်....

နင် သိပ်ရက်စက်တယ်...

အတ္တကြီးလွန်းတယ်...

ကိုယ့်အတွက်ပဲ အမြဲတမ်း ကြည့်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ

...

ရင်ထဲမှာ ...

နာကြည်းသွားရသည်။ ။

မမမာယာတို့ အိမ်ရောက်တော့ အားလုံးကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး တိုက်
ထဲဝင်ကြ၏။

စန္ဒီမဆင်းတော့....

"ဒက်ဒီ...စန္ဒီ ပြန်တော့မယ်။ နောက်မှ လာတော့မယ်လို့ မမကို ပြောလိုက်ပါနော်"

ဒက်ဒီက မျက်နှာမကောင်းပေ။

မမမာယာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေတဲ့ အချိန်တွင် အနားမှာ သမီးငယ် လည်း နေပြီး အားပေးနေစေချင်သည် ။

မဖြစ်နိုင်ပေ။

သူမစထွက်မည်ပြုကတည်းက မောင်က-

"အသုဘပို့ပြီးတာနဲ့ မင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့နော် ၊ ကိုကိုလှသေတာ မင်း နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ မိန်းမ

ဒီလောက်ထိ အချိန်အကြာကြီး အပြင်ထွက်နေတာမျိုး မောင် လုံးဝ မကြိုက်ဘူး"

မောင်ကပြောခဲ့သည် ။

မမမာယာရဲ့ ခင်ပွန်း နာရေးကိစ္စပင် သူမနှင့် ဘာမှ မဆိုင်ဘူးတဲ့ ..

"စန္ဒီ"

"ရှင်"

"သမီးနေသင့်တယ်"

မာမိက ကားနားရောက် လာပြီး သူမအားနေစေချင်သေးကြောင်း သိသာနေသည် ။

"စန္ဒီနောက်မှ ပြန်လာမယ် မာမိ၊ အခုလည်း မမအနားမှာ လူတွေ အ

များကြီး ရှိနေတာပဲဟာ၊ သမီးရှိလည်း ရှုပ်တောင် ရှုပ်နေဦးမှာ ပါ။"

မောင့်ကြောင့်ဟု သူမပြောရမှာ ဝန်လေးနေမိသည်။

တကယ်ဆို...

ကိုကိုလှ အသုဘကိစ္စ မောင်လည်း အင်တိုက်အားတိုက် ကူညီသင့်သည်။

မောင် မသိဟန်ဆောင်နေ၏။

သူမမိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ မောင်က သိပ်အစေးမကပ်ပေ။

"မင်းမိဘတွေက ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး နှိမ်ချင်တယ်၊ ကိုကိုလှကိုပဲ အထင်ကြီးတာမဟုတ်လား စန္ဒီ"

မောင့်အတွေးအခေါ်များ သည် အောက်တန်းကျစွာ ညံ့ဖျင်းလွန်းသည် ဟု သူမထင်မိသည်။

သူမက မဆန့်ကျင်ရဲ....

ကြောက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းတွေအလယ်မှာ အရှက်တကွဲနှင့် မျက်နှာငယ်ရမှာ သူမအကြောက်ဆုံး ဖြစ်၏။

ရှက်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်...

မောင်ပြုမူသမျှ သူမ ခေါင်းငုံ့သည်းခံနေတတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

"စန္ဒီ"

"ရှင် မာမီ"

"ညည်းယောက်ျားက တားဆီးနေတယ် မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မာမီ စန္ဒီ ခေါင်းတွေ ကိုက်နေလို့ ပါ"

"ဒါဆိုလည်း သမီးပြန်လေ ၊ မာမီ ညနေမှ လာခဲ့မယ်၊ သမီးလေး အနားယူတော့နော်"

သူမအား အခက်အခဲတွေ အကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဆောင်ကြပေ။

မောင့်ကြောင့်ဆိုတာ မာမီသိပေမဲ့ သူမကို အတိုက်အခံမပြောတော့။

မမမာယာအနားများ သူမရှိနေသင့်တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည် ။

ဒီညီအစ်မ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာမဟုတ်လား....

အိမ်ပြန်လာခဲ့သည် ။

ထင်တဲ့ အတိုင်းပင် မောင် မူးပြီး အိပ်ပျော်နေ၏။

"ညည်းကို တစ်ချိန်လုံး ဒေါသဖြစ်နေတယ် စန္ဒီ။ ကျုပ်တူလေးက မိန်းမ အပြင်ထွက်တာ သိပ်မကြိုက်ဘူး"

မောင့်အဒေါ် ဇနီးမောင်နှံက သူမတို့ နှင့် လိုက်နေသည် ။

အဒေါ်လင်မယားသာမက မောင့် ညီမဝမ်းကွဲလည်း လိုက်နေ၏။

လူရှုပ်နေလျှင် မနေတတ်သော သူမအတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု အတော်လေး ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

"မောင့်အဒေါ်က ငယ်ငယ်လေးတည်းက မောင့်ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ ခုချိန်မှာ မောင် ပြန်ပြီးတော့ စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ် စန္ဒီ

"

မောင့်ဆန္ဒ...

သူမ ဘယ်တော့မှ မဆန့်ကျင်ခဲ့..

လက်ထပ်ကာစမှာ တော့ သူမ မောင့်ကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့မိသည်။

မောင့်ဆန္ဒတွေ သည် သူမဆန္ဒတွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

လက်ထပ်ပြီးစမှာ ပင် မောင်က သူမ မိဘတွေနှင့် မနေလိုကြောင်း ပြောသည်။

"မောင် သီးသန့်နေချင်တယ် စန္ဒီ၊ စန္ဒီမိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာ တော့ မောင်က မျက်နှာငယ်မယ်၊ မောင်မနေတတ်ဘူးကွာ"

သူမက မိဘတွေကို တောင်းဆိုမှုတွေ ပြုခဲ့လေသည်။

သမီးငယ်လေးဖြစ်၍ မိဘတွေနှင့် အတူတူပဲ နေစေချင်ကြ၏။

"သမီးက ငယ်သေးတယ်၊ မာမီတို့ ဆီမှာ လည်း မိသားစုမှ သိပ်မရှိ တာပဲ၊ အတူတူပဲ နေကြပါကွယ်"

ဒက်ဒီနှင့် မာမီက သဘောမကျချင်ပဲ တားဆီးကြသည်။

"သမီးတို့ သီးသန့်ပဲ နေချင်တယ် မာမီရယ်၊ မောင်က စီးပွားရေးကို လည်း သီးသန့်လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ ရှိနေတယ်၊ မောင်က ကြိုးစားပြချင် တာ"

သူမ တောင်းဆိုလွန်းသောအခါ ဒက်ဒီက သူမအလိုဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့သည်။

တိုက်နှင့်ခြံဝယ်ပေးသည်။

ကားတစ်စီးပေးသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကိုလည်း ပေးခဲ့၏။

"စန္ဒီ"

"မောင်"

"မောင့် မိသားစုကိုလည်း ခေါ်ထားရမယ်၊ မောင့်မှာ တာဝန်ရှိတယ် လေ။ မောင် ငယ်ငယ်လေးတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာ လေ"

မောင်က နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာနေချင်သည် ဆို၍ သူမ စီစဉ်ခြင်းသာဖြစ်သည် ။

အခုတော့...

မောင့်အဒေါ်မိသားစုပါ လာရောက်နေထိုင်မည်ဆိုသောအခါ သူမစိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားရ၏။

"မောင့်အဒေါ်က မောင့် မိဘပဲ စန္ဒီ၊ မင်းရိုသေပါ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါတယ် ဆိုပြီး မနှိမ်ပါနဲ့ "

သူမသည် ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံပေမဲ့ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ မရှိခဲ့..

ဒက်ဒီတို့ မာမီတို့ မမမာယာတို့ လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်သည် ။

မောင်က ထင်နေတာပါ။

သူမရှင်းပြမိသည် ။

မောင်ကလက်မခံ။

"မောင်မနေတတ်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့ မိသားစုနဲ့ ကင်းကင်းပဲ နေချင်တယ် စန္ဒီ"

ဘုရားရေ.....

မောင့်စကားကြောင့် သူမ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားမိသည်။

ဒက်ဒီနှင့် မာမီက သူမအား ချစ်မြတ်နိုးလွန်း၏။ မျက်စိအောက်ကပင် အပျောက်မခံတတ်ကြ။

အငယ်ဆုံး သမီးလေး ဖြစ်၍ အလွန်အမင်း ချစ်ခင် မြတ်နိုးကြသည်။

မောင်က သူမ မိသားစုနဲ့ ကင်းကင်းနေမည်တဲ။

မဖြစ်နိုင်တာ...

သမီးကို ချစ်လွန်း၍ သမက်တစ်ယောက်ကို ဘုမသိဘမသိ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ထားတဲ့ မိဘတွေ..

မောင်က ကင်းချင်နေသည်။

ကိုကိုလှနှင့် တခြားစီပဲ။

"မင်း မိဘတွေက အင်ဂျင်နီယာကြီး ကိုကိုလှကိုပဲ အထင်ကြီးကြမှာပေါ့၊ မောင်က ပညာမတတ်၊ ဘာမတတ် ဘာဂုဏ်မှ လည်း ပြစရာမရှိတဲ့ ကောင်"

"အဲဒါ မောင်ထင်ပြီး အားငယ်နေတာပါ၊ ဒက်ဒီတို့ က ကျွန်မကို ပိုပြီး ချစ်တယ်၊ မောင့်ကိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ မောင်က စိုးရိမ်နေတာပါ။ မောင်ဆက်ဆံကြည့်ပါဦး၊ ဒက်ဒီတို့ က အဆင့်အတန်းမခွဲခြားတတ်ပါဘူး"

"စန္ဒီ သူဌေးသမီးကို လက်ထပ်ပြီး ယောက္ခမတွေ အပေါ် အောက်ကျ ဆက်ဆံရမှာ မောင် မလိုလားဆုံးပဲ"

ဒါဆို...

မောင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ များ လက်ထပ်ယူခဲ့ရတာလဲ....

ချမ်းသာချင်လို့ ပဲ မဟုတ်လား...

သူဌေးသမီးကို လက်ထပ်ပြီးမှ အနှိမ်ခံရမှာ မောင်ကြောက်နေသည်

။

မာနတွေ ပြနေ၏။

မောင့်ဘက်မှ တစ်စက်တလေမှ အောက်ကျခံ အလျှော့ပေး ဆက်ဆံ
ဟန်မပြဘဲ တင်းမာခက်ထန်နေသည် ။

မာမီတို့ လာလည်လျှင် မောင်သည် အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေတတ်၏။

အခန်းထဲက မထွက်...

"မောင်အာကာမောင်ရော"

"အပြင်သွားတယ် မာမီ"

"မာမီတို့ လာတိုင်း မတွေ့ဘူး၊ မောင်အာကာတဲ့ သမီးတို့
လာလည်ကြဦးလေ"

"မောင်က အခုမှ စီးပွားရေးတွေ လုပ်တယ်ဆိုတော့ အလုပ်များ လို့
ပါ"

မောင် အပေါ်ထပ်မှာ မာမီ သိသွားမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြောက်နေ
မိသည် ။

တုန်လှုပ်နေခဲ့ရ၏။

မောင် ဆင်းတွေ့သင့်ပါတယ်...

မာမိတို့ ဘက်က နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံနေခဲ့ကြတာပဲ...

မောင့်အဒေါ်မိသားစုက ပိုဆိုးသည်။

အခန်းထဲက မထွက်ကြ...

မာမိဖြစ်စေ...မမဖြစ်စေ ပြန်သွားသည် နှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ရသည်။

မင်းမိန်းမက သူ့အမေနဲ့ အစ်မလာရင် မျက်နှာက ပြုံးပြီးဖော်ရွေနေတာပဲတဲ့ ...

တို့ ကျတော့ မလိုလားသလို ဘာလိုနဲ့ မျက်နှာက တည်နေတာပဲတဲ့ ...

"မင်း ဒီလို ခွဲခြားဆက်ဆံတာမျိုး ငါ သဘောမကျဘူးနော် စန္ဒီ။ ဘာလဲ မင်းမိဘတွေက ချမ်းသာတော့ မင်း မျက်နှာချိုသွေးတာလား"

သူမ...

မောင့်အဒေါ်မိသားစုအား မရိုမသေ ဆက်ဆံတာမျိုးတွေ မရှိခဲ့....

အမြဲတမ်း...

အလေးအနက်ထားကာ ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းသာ ရှိသည်။

မောင်သိတာပဲ...

"မင်းက ငါ့ရှေ့မှာ သာ ရိုသေဟန်ပြပြီး ငါ့ကွယ်ရာမှာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်နေတယ် မဟုတ်လား"

မောင့်ရဲ့ ရိုင်းပြကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေကြောင့် သူမဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားရတော့သည်။

"မောင် ကျွန်မကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ နော်...ကျွန်မ လူကြီးမိဘတွေကို ရိုသေလေးစားတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မိဘတွေရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှု

အောက်မှာ နေခဲ့ရသူပါမောင်"

"မင်းက ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ မိဘပဲ၊ ငါ့အဒေါ်က မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောမလား၊ ဘာလဲ ...ငါ့အဒေါ်က အတို့ အထောင်လုပ်တာလို့ ပြောချင်တာလား"

မောင်က ဒေါသတကြီးနဲ့ သူမအား အော်ငေါက်ဆူပူသည်။

သူမ မျက်ရည်တွေကျခဲ့ရ၏။

"ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ စန္ဒီ..ငါလိုကောင်က မိန်းမ မျက်ရည်ကျပြတိုင်း မိန်းမဘက်က ပါမဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဘာလဲ ၊ မင်း က ငါနဲ့ ပေါင်းရမှာ နှစ်နာတယ်လို့ ထင်နေလို့ လား"

သူမသည် မောင့်အား ဘာတစ်ခုမှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိတော့။

မောင်နှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲရမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေမိသည်။

မိဘတွေရဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေ...

သူမရဲ့ အနာဂတ်...

အို...

မတွေ့ရဲတော့ဘူး...

နောက်ဆုံးတော့...

သူမဘက်ကသာ မောင့်ကို အလျှော့ပေးဆက်ဆံတတ်လာတော့သည်။

မောင့် မျက်နှာညှိုးသွားတာပင် မနေတတ်။

မိဘတွေနှင့် မောင့်ကြားမှာ သူမတစ်ယောက်သာ ဗျာများ နေရသည်

ကြာတော့...

မောင့် စိတ်ဓာတ်တွေနှင့် အကျင့်စရိုက်တွေကို ဒက်ဒီတို့ သိသွားကြသည် ။

သမီးဘယ်လောက်ထိ စိတ်သောက ရောက်နေရကြောင်း သိလာကြ၏။

မာမီတို့ အနေနှင့်သူမ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြသည် ။

မသိဟန်ဆောင်နေကြ၏။

မောင့်နှင့် မောင့်အဒေါ်မိသားစု ခြေဖဝါးအောက် သူမ ပြားပြားဝပ်သွားရသည် ။

ဖာဖာထေးထေးနှင့် ကြိတ်မှတ်သည်းခံနေရသော အဖြစ်တွေနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။

သူမ နှလုံးသားထဲတွင် အချစ်တွေ ကင်းမဲ့ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ရသည် ။

မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေပဲ အစားထိုး ဝင်ရောက်ရ၏။

မောင် သေဆုံးသွားခဲ့လျှင်...

အတွေးတွေက သူမအသိတရားတွေကို ဖုံးလွှမ်းပစ်ချင်နေရတော့သည် ။